

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/59/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201973
Dátum vydania rozhodnutia: 19.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015201973.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: O. U., bytom P., zastúpeného JUDr. Alexandrom Fuchsom, advokátom so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 46455/2015-153 z 8. októbra 2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č k. 2S 264/15-21 z 1. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 264/15-21 z 1. júna 2016 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 151,58 €, na účet advokáta žalobcu JUDr. Alexandra Fuchsa ,do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 2S 264/15-21 z 1. júna 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 46455/2015-153 z 8. októbra 2015, ako aj rozhodnutie generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-16-1/14-2015 z 23. júla 2015. Žalobcovi krajský súd náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že advokát žalobcu trovy konania ani na výzvu krajského súdu nevyčísľil (§ 151 ods. 1, 2 OSP).

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím č. 46455/2015-153 z 8. októbra 2015 podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-16-1/14-2015 z 23. júla 2015, ktorým nepovolil obnovu konania, navrhnutú žalobcom v súvislosti s personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon trestu

odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 78 z 5. decembra 2012, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z., nakoľko podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca v návrhu na obnovu konania za novú skutočnosť alebo dôkaz odôvodňujúci povolenie obnovy konania označil znalecký posudok z 20. marca 2015 a jeho doplnenie z 15. júna 2015, vypracovaný súdnou znalkyňou PhDr. Q. W., zapísanou v zozname znalcov, vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pre odbor psychológia, odvetvie klinická psychológia.

Uvedený znalecký posudok a jeho doplnenie možno podľa názoru krajského súdu považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz, ktorý žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v pôvodnom konaní o prepustení zo služobného pomeru a ktorý môže mať podstatný vplyv na právoplatné rozhodnutie v personálnom konaní. Krajský súd poukázal na to, že žalobca sa neúspešne usiloval o získanie nezávislého kontrolného znaleckého posudku, ktorý by preveril závery služobného klinického psychológa o jeho duševnom stave, čo doložil potvrdeniami niekoľkých znalcov z apríla 2013, ktorí jeho žiadosť o vypracovanie znaleckého posudku neakceptovali. Žalobca teda bez svojej viny získal znalecký posudok až v roku 2015 a včas ho uplatnil ako dôvod obnovy konania. Krajský súd skonštatoval, že závery vyšetrenia duševného stavu žalobcu použité v prvostupňovom konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru, ktoré boli preverené služobným klinickým psychológom v odvolacom konaní bez opakovaného vyšetrenia žalobcu, sa výrazne líšia od záverov znaleckého posudku PhDr. Q. W., o ktorý žalobca svoj návrh na obnovu konania opiera. Menovaná znalkyňa vo svojich záveroch odkazuje na predchádzajúci nález vypracovaný PhDr. H. A. z 26. novembra 2008, na ktorý žalobca v konaní o prepustení zo služobného pomeru poukazoval, pričom konštatuje, že všetky diagnostikované psychické funkcie, procesy a stavy boli pri vyšetrení žalobcu v marci 2015 z psychologického hľadiska totožné s nálezom z roku 2008. Znalkyňa ďalej skonštatovala, že v osobnostnom profile žalobcu v čase znaleckého vyšetrenia nie sú diagnostikované problémové oblasti, z psychologického hľadiska je žalobca osobnostne a intelektovo nadštandardne disponovaný pre výkon zodpovedného pracovného zaradenia s veľmi dobrou perspektívou kariérneho rastu, psychicky je plne spôsobilý bez pozitívneho nálezu vo všetkých diagnostikovaných psychických funkciách v procesoch a stavoch, patologické a psychotické zmeny nie sú diagnostikované. Za týchto okolností je podľa krajského súdu nutné pripustiť, že výsledky kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu, z ktorých sa vychádzalo v pôvodnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, môžu byť mylné, nesprávne alebo neúplné, keďže znalecký posudok PhDr. Q. W. ich relevantne spochybuje.

Podľa krajského súdu nemožno uvedený znalecký posudok odmietnuť s tým, že dôvod obnovy konania by mohol založiť len, ak by bol vypracovaný pred rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru, pretože v tom prípade by ako dôvod obnovy konania nemohol slúžiť nikdy.

Krajský súd zdôraznil, že klinický záver o duševnej nespôsobilosti príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže ďalej vykonávať štátnu službu a na to nadväzujúce rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru je výrazným zásahom do jeho právneho postavenia, ktorý môže ovplyvniť jeho ďalšie nielen profesionálne uplatnenie. Preto je podľa krajského súdu nutné postupovať pri hodnotení výsledkov skúmania duševného stavu dotknutej osoby obozretne a starostlivo vyhodnotiť všetko, čo môže mať vplyv na správnosť záverov v personálnom konaní. Krajský súd sa stotožnil so žalobcom v tom, že postoj žalovaného v predmetnej veci naznačuje praktickú nemožnosť vyvrátiť skutkové závery pôvodného právoplatného rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru prostredníctvom inštitútu obnovy konania, čo vo svojich dôsledkoch môže znamenať pre žalobcu odopretie spravodlivosti.

V závere krajský súd poukázal na to, že proces obnovy konania nemusí nevyhnutne viesť k zmene alebo zrušeniu pôvodného rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, avšak ním predložený znalecký posudok je v zmysle zákona dostatočným dôvodom na to, aby sa služobný orgán otázkou duševnej spôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby znovu zaoberal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti rozsudku

krajského súdu odvolanie žalovaný, namietajúc, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP] a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP].

Žalovaný v odvolaní uviedol, že účelom obnovy konania je odstrániť nedostatočné zistenie skutočného stavu správnym orgánom v prípadoch, kedy tieto nedostatky vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia a nový dôkaz či skutočnosť mohli mať natoľko závažný vplyv, že by boli spôsobilé zvrátiť rozhodnutie vo veci samej. V žiadnom prípade konanie o obnove nie je právnym prostriedkom ako zvrátiť dôsledky účastníkovej pasivity v pôvodnom konaní. Ak bol žalobca toho názoru, že jeho zdravotný stav bol nesprávne posúdený, mal túto skutočnosť preukazovať predložením znaleckého posudku, či navrhnutím vykonania znaleckého dokazovania iným znalcom už v pôvodnom správnom konaní a následne aj počas súdneho konania podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Túto možnosť však žalobca nevyužil a proti rozhodnutiu, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru, správnu žalobu nepodal.

Predpoklady na povolenie obnovy konania v žalobcovom prípade podľa žalovaného naplnené neboli. Znalecký posudok podľa žalovaného nepochybne predstavuje dôkaz v súlade s § 238 zákona č. 73/1998 Z.z., avšak vzhľadom na jeho charakter, kedy je jeho existencia plne závislá na vôli subjektu, ktorý jeho vznik iniciuje, nie je možné v tomto prípade tvrdiť, že spĺňa charakter dôkazu v zmysle § 245 zákona č. 73/1998 Z.z. a to, že ide o dôkaz, ktorý bol zistený dodatočne. Zistenie existencie dôkazu nie je možné stotožňovať s vypracovaním dôkazu. Zákonodarcom použitá formulácia „zistiť“ podľa žalovaného znamená, že musí ísť o už existujúci dôkaz, o ktorého existenciu získa osoba informáciu po právoplatnom rozhodnutí vo veci. Tento predpoklad nespĺňa dôkaz, ktorý v rozhodujúcom čase neexistuje a ktorého existenciu osoba iniciuje až po právoplatnom rozhodnutí vo veci. Opačný názor by znamenal ohrozenie princípu právnej istoty garantovaný aj zásadou *res iudicata*, pretože by de facto znamenal, že ak aj počas pôvodného konania osoba nevyvinula dostatočnú aktivitu pri predkladaní dôkazov, dávalo by jej to ďalší priestor po právoplatnom rozhodnutí vo veci na prípravu a vytvorenie nových dôkazných prostriedkov, ktorými by mohla dosiahnuť zmenu rozhodnutia vydaného v jej neprospech.

Primárnym faktorom ovplyvňujúcim existenciu znaleckého posudku je podľa žalovaného vôľa osoby iniciovať jeho vznik, pričom možnosť získania tohto dôkazného prostriedku bola žalobcovi nepochybne známa už počas pôvodného konania. Čo však žalobca spochybňuje, je reálna možnosť získať znalecký posudok v rozhodujúcom období od 30. novembra 2012 (dátum vypracovania znaleckého posudku psychológom Zboru väzenskej justičnej stráže) do 8. marca 2013 (zamietnuté odvolanie žalobcu proti personálnemu rozkazu). Vo vzťahu k preskúmaniu tohto predpokladu krajský súd nevykonal podľa žalovaného žiadne dokazovanie, len sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že oslovil v tejto dobe viacerých znalcov a títo vypracovanie znaleckého posudku odmietli.

Podľa žalovaného „nové skutočnosti alebo dôkazy“ možno chápať a vykladať len tak, že ide o skutočnosti a dôkazy, ktoré existovali už v čase konania o prepustení zo služobného pomeru a ak určité skutočnosti nastali až po právoplatnosti rozhodnutia o prepustení, nie sú dôvodom na povolenie obnovy konania. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 SŽ 1/01.

Žalovaný poukázal aj na to, že v tomto prípade bol záver z psychologického vyšetrenia žalobcu preskúmaný aj psychológom skupiny psycho-diagnostickej a konzultačnej činnosti Ústavu na výkon väzby v Banskej Bystrici, ktorý je zároveň aj súdnym znalcom v odvetví klinická psychológia pre deti a dospelých, zapísaným v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

V závere žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný nesprávne stotožňuje pojem „nová

skutočnosť“ so subjektívnou predstavou žalobcu o kvalite jeho zdravotného stavu, hoci správne za novú skutočnosť možno v tomto prípade považovať iba nové objektívne zistenie zdravotného stavu žalobcu znalcom, ktoré je odlišné od zistenia, z ktorého sa v konaní o prepustení zo služobného pomeru vychádzalo.

Žalobca poukázal na to, že v rámci súdneho konania preukázal, že viacerí znalci sa odmietli jeho vecou zaoberať, a preto sa mu znalecký posudok nepodarilo získať skôr. Taký výklad prípustnosti obnovy konania vo vzťahu k dodatočnému zisteniu nových skutočností alebo dôkazov, aký zastáva žalovaný, vedie podľa žalobcu vo svojich dôsledkoch k nemožnosti dosiahnuť obnovu konania v prípadoch, ak nový dôkaz, preukazujúci nesprávnosť záverov vyplývajúcich zo skoršieho dôkazu, sa nepodarí získať do právoplatného skončenia správneho konania, prípadne počas súdneho preskúmania.

Podľa žalobcu neobstoja ani úvahy žalovaného, ktorými sa snaží definovať rozdiel medzi momentom zistenia existencie dôkazu a momentom vypracovania dôkazu. Podľa žalobcu oba tieto momenty splyvajú v jeden, pretože subjektívne presvedčenie žalobcu o nesprávnom posúdení jeho zdravotného stavu sa objektivizovalo až novým znaleckým posudkom.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Závery krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, preto sa s ním odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby odvolací súd nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi

krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu dopĺňa nasledovné dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 46455/2015-153 z 8. októbra 2015, ktorým podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-16-1/14-2015 z 23. júla 2015, ktorým nepovolil obnovu konania, navrhnutú žalobcom v súvislosti s personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 78 z 5. decembra 2012, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z., nakoľko podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Podľa § 245 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ak sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohli ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, možno na ich návrh právoplatné rozhodnutie preskúmať a na základe toho toto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť.

Podľa § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 245 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Zákon č. 73/1998 Z.z. (v porovnaní so Správnym poriadkom) zužuje dôvody, pre ktoré možno podať návrh na obnovu konania. V zmysle § 245 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. jediným dôvodom na obnovu konania je skutočnosť, že sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Z uvedeného vyplýva, že každá nová skutočnosť je v určitom vzťahu k predchádzajúcej skutočnosti, inými slovami podmienku „novosti“ skutočností alebo dôkazov je nevyhnutné skúmať len vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom relevantným pre pôvodné (právoplatné) rozhodnutie. Nové dôkazy sú spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže prívodiť pre účastníka, ktorý návrh na obnovu konania podáva, priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Žalobca bol zo služobného pomeru prepustený z dôvodu, že nie je podľa posudku služobného klinického psychológa duševne spôsobilý na výkon štátnej služby (§ 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z.). V konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo teda dôležité posúdiť skutočnosť, či žalobca je alebo nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Žalobca za dôkaz odôvodňujúci obnovu konania označil znalecký posudok z 20. marca 2015 a jeho doplnenie z 15. júna 2015, vypracovaný súdnou znalkyňou PhDr. Q. W., zapísanou v zozname znalcov, vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pre odbor psychológia, odvetvie klinická psychológia, v ktorom znalkyňa skonštatovala, že všetky diagnostikované psychické funkcie, procesy a stavy boli pri vyšetrení žalobcu v marci 2015 z psychologického hľadiska totožné s nálezom vypracovaným PhDr. H. A. z 26. novembra 2008 a že v osobnostnom profile žalobcu v čase znaleckého vyšetrenia nie sú diagnostikované problémové oblasti. Z psychologického hľadiska je žalobca podľa

znalkyne osobnostne a intelektovo nadštandardne disponovaný pre výkon zodpovedného pracovného zaradenia s veľmi dobrou perspektívou kariérneho rastu, psychicky je plne spôsobilý bez pozitívneho nálezu vo všetkých diagnostikovaných psychických funkciách v procesoch a stavoch. Patologické a psychotické zmeny neboli u žalobcu diagnostikované.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodné skutočnosti v pôvodnom, právoplatne skončenom personálnom konaní a „nové“ skutočnosti, na ktoré poukazuje žalobca v dôvodoch na obnovu konania, nie sú totožné, pričom skutočnosti uvedené v znaleckom posudku predloženom žalobcom spolu s návrhom na obnovu konania sú spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ide preto o spôsobilý dôvod na obnovu konania v zmysle § 245 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

Odvolačný súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že dôvodom obnovy konania môžu byť len dôkazy a skutočnosti, ktoré existovali resp. nastali už v čase konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru. Podľa názoru odvolacieho súdu dôvodom obnovy konania môžu byť aj dôkazy, ktoré vznikli po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu, ak sú spôsobilé dokázať rozhodné skutočnosti tvrdené pred rozhodnutím správneho orgánu.

S poukazom na závery uvedené vyššie považoval odvolací súd námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/264/2015-21 z 1. júna 2016, tento ako vecne správny podľa § 250 ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 151,58 € za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného z 1. augusta 2016 [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb]. Za jeden úkon právnej služby z roku 2016 patrí advokátovi žalobcu odmena 143,- € (§ 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) plus režijný paušál 8,58 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.